

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ ...

София , 25.07.2011г.

Върховният касационен съд на Република България, Първо гражданско отделение в закрито заседание на двадесет и втори юни през две хиляди и единадесета година в състав

ПРЕДСЕДАТЕЛ: **БРАНИСЛАВА ПАВЛОВА**
ЧЛ ЕНОВЕ: **ЛИДИЯ РИКЕВСКА**
ТЕОДОРА ГРОЗДЕВА

като разгледа докладваното от съдията **Бранислава Павлова**
гр. дело № 762/ 2010 г. по описа на **Първо гражданско отделение**,
за да се произнесе съобрази:

С определение по чл.288 ГПК № 152 от 17.02.2011г. Върховният касационен съд, първо гражданско отделение е допуснал касационно обжалване на въззивното решение на Пловдивския окръжен съд № 250 от 18.02.2010г. по гр.д.№ 2299/2009г. на основание чл.280 ал.1 т.1 ГПК по въпроса приложима ли е презумпцията на чл.69 ЗС, когато съсобственик упражнява фактическа власт върху целия съобствен имот.

В обжалваното решение е прието , че когато съсобственикът ползва цялата вещ, каквато правна възможност е предвидена в чл.31 ал.2 ЗС, той владее своята част и ползвайки останалата част от съсобствения имот я държи за собственика, който я притежава. За да бъде превърнато това държане във владение намерението да се свои чуждата вещ трябва да бъде обективизирано недвусмислено чрез действие , което по категоричен начин отблъсква владението на съсобственика, който не ползва имота.

В определението по чл.288 ГПК настоящият състав на ВКС е констатирал противоречие между тези изводи на съда и решение на Върховния касационен съд, II г.о. № 123 от 15.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 431/2009 г., II г. о., с което на основание чл.291 ГПК е уеднаквена противоречива съдебна практика по чл.280 ал.1 т.2 ГПК и е прието, че когато съсобствеността е възникнала от юридически факт, различен от наследяването, приложение намира разпоредбата на [чл. 69 ЗС](#) и намерението за своеене на вещта не трябва да бъде манифестирано изрично, защото се предполага, че владелецът държи вещта като своя докато не се докаже, че я владее за другото.

По същия въпрос в решение № 381 от 25.10.2010г. по гр.д.№ 37/2010г. Върховният касационен съд, II г.о. е приел на основание чл.291 ГПК , че в хипотезата на съпритежание на вещно право е налице регламентация на вътрешните отношения между съсобствениците във връзка с управлението, поддържането и ползването на общата вещ - чл.30 - 32 ЗС. Съгласно чл.31, ал.1 ЗС всеки съсобственик може да си служи с общата вещ,

следователно този който ползва вещта, е придобил фактическата власт на правно основание и се явява държател на правата на останалите съсобственици. За да започне да тече в негова полза придобивна давност е необходимо да демонстрира промяната в намерението си чрез действия, които отричат правата им.

При така създадената противоречива практика на ВКС , по въпроса за приложението на презумпцията на чл.69 ЗС в отношенията между съсобствениците , които не са сънаследници, по който е допуснато касационното обжалване по настоящото дело, е налице основанието на чл.292 ГПК , поради което Върховният касационен съд, първо гражданско отделение

О П Р Е Д Е Л И :

Спира производството по гр.д.№ 762/2010г. по описа на ВКС, първо гражданско отделение.

ПРЕДЛАГА на Общото събрание на Гражданската колегия на Върховния касационен съд да приеме тълкувателно решение по следните въпроси:

Приложима ли е презумпцията на чл.69 ЗС в отношенията между съсобствениците, когато съсобствеността им произтича от юридически факт, различен от наследяването.

С., който се позовава на придобивна давност за чуждата идеална част трябва ли да доказва при спор за собственост, че е извършил действия, с които е обективирал спрямо съсобствениците намерението да владее техните идеални части за себе си или намерението му за своене се предполага на основание чл.69 ЗС и е достатъчно да докаже, че е упражнявал фактическа власт върху целия имот в срока по чл.79 ал.1 ГПК.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: